den kop van den poedel met een soort van trots streelde.

„Ja, ja," hernam Kitzoff, „uw hond heeft ons den weg gewezen, maar Nicolas heeft hem gevonden. Zonder Nicolas zouden wij nu niet veel meer zijn, dan een hoopje kool en asch; Nicolas heeft ons het leven gered."

„En ge moogt er wel bijvoegen, dat hij u dat twee malen gedaan heeft," hernam de oude leeraar; „want, voordat hij u uit het vuur redde, had hij u uit den afgrond bevrijd."

„Dat is waar," zei de ontvanger, dien de vreugde van gered te zijn bijna dankbaar stemde, „... ofschoon een andere reiziger mij denzelfden dienst had kunnen bewijzen."

„Altijd aangenomen, dat er anderen in de steppe waren op het oogenblik van den sneeuwstorm."

„Zonder twijfel, zonder twijfel.... Goed beschouwd is de jonge man van groot nut geweest, zoowel als u; want hij heeft ook u het leven doen behouden."

„Ik ben dan ook te allen tijde bereid het hem ten offer te brengen!" zei de grijsaard bewogen.

„Zeker," hernam de ontvanger, „men moet niet ondankbaar zijn.... en wat mij betreft, ik zou wel in de gelegenheid willen zijn den jongen man een wederdienst te bewijzen."

„Meent gij dat?" vroeg Godureau.

„Natuurlijk, laat hij mij maar op de proef stellen, mits het geen onmogelijke zaak geldt.... en zij mij niet te veel ruïneert."

„En als men u vroeg hem een dienst te bewijzen, die u niets kost?"

„Die mij niets kostte!" hernam de ontvanger; „ik hoop, dat hij niet aan mijn dankbaarheid twijfelt... Ik zou alles voor hem doen!"

Godureau scheen een oogenblik na te denken, waarop hij den ontvanger zachtjes toevoegde:

„Welnu! gij kunt evenveel voor hem doen, als hij voor u gedaan heeft, zonder moeite en zonder kosten."

„Op welke wijze dan?"

De oude man keek naar de vrouwen, die in het vertrek gebleven waren en aandachtig schenen te luisteren.

„Kom mee," zei Godureau, „en ik zal het u duidelijk maken." En, den ontvanger bij de hand vattende, geleidde hij hem naar een aangrenzend vertrek.

Hun afwezigheid duurde eenigen tijd; maar toen zij weer binnen kwamen had het gelaat van Godureau een bijzondere uitdrukking van opgewektheid en triomf.

„Dat is dus afgesproken," zei hij, terwijl hij in zijn handen wreef. „En nu komt het er alleen nog maar op aan, dat gij spoedig vertrekt."

Aan de deur der hut vonden zij Eter Rocob en Nicolas, die met de aanstalten voor de reis gereed waren. Elke hond droeg een soort van lederen foedraal met een leeren riem er aan, die aan de slede vastgemaakt was, die alleen bestond uit eenige dwarshouten, waar planken overheen lagen. Rozof en de ontvanger hurkten hierop neer en nadat de honden den gewonen kreet voor vertrek hadden vernomen, gingen zij luid blaffend vooruit en waren weldra uit het gezicht verdwenen.

IV.

Doodsche stilte heerschte in de straten van Beresof en zonder de rookzuilen die van alle kanten opstegen, zou men gemeend hebben, dat de stad geheel verlaten was.

De koude, die ontzettend was toegenomen, had alle gemeenschap met de naburige plaatsen afgebroken. De gouverneur zelf volgde het algemeene voorbeeld en bleef binnenshuis, terwijl hij wachtte op een minder strenge temperatuur om zijn inspecties en zijn audiënties weder op te vatten. Hij zat half liggende in een leuningstoel in het warmste vertrek zijner woning, blies dichte rookwolken voor zich uit, terwijl hij met zijn elleboog op een tafeltje leunde, waarop men eenige papieren gewaar werd en een voor de helft geledigde flesch Kirschwasser.

De commandant Herman Lerfosbourg, in Duitschland geboren, was als instructie-officier bij de Russische garde gekomen en had daar kennis aangeknoopt met kapitein Passig, die hem overgehaald had deel te nemen aan een samenzwering ten gunste van Catharina. Toen deze nu den troon beklommen had, wenschte zij de ondergeschikte agenten, aan wie zij haar verheffing te danken had, niet in hare onmiddellijke omgeving te hebben. Op aanbeveling van Passig belastte zij den Duitschen officier met het ambt van gouverneur van Beresof en Lerfosbourg bekleedde die betrekking reeds verscheiden jaren.

Het was een man van ongeveer 50 jaar, van zeer groote gestalte en forsch gebouwd. Zijn hangwangen en zijn steeds half gesloten oogleden wezen op een stompzinnigheid, waarvan de flesch Kirschwasser, die steeds voor hem stond, voldoende de oorzaak duidelijk maakte. Inderdaad, sedert langen tijd kwam de gouverneur niet meer uit een half dronken toestand, die aan al zijn voorstellingen en waarnemingen iets verwards en onbegrijpelijks gaf. De gierigheid scheen evenwel zijn uitgedoofde vermogens weer eenigszins te doen opleven; zoodra er sprake was van zijn eigen belang of voordeel, werden zijn doffe oogen weer helderder en schenen zijn verstandelijke vermogens weer gedeeltelijk terug te keeren.

Ongetwijfeld verkeerde hij in zulk een periode op het oogenblik, dat wij onze lezers met hem bekend maken; want, terwijl hij zijn leeg gerookte pijp opnieuw stopte, hooren wij hem binnensmonds allerlei uitroepen prevelen en halve zinnen.

„Drie duizend huiden," herhaalde hij, „de waarde van een lading brandewijn en Kirsch!.... die schurk! dat zal hij mij betalen...."

Op dat oogenblik trad een Kozak het vertrek binnen, die den ontvanger Michel Kitzoff aandiende. De commandant liet zijn pijp vallen.

„Hij," riep hij uit, „laat hem binnenkomen!"

De ontvanger trad over den drempel en groette zoo eerbiedig en kruiperig mogelijk.

„Ik hoop, dat onze brave gouverneur niet te veel van de vreeselijke kou te lijden heeft," zei hij.... „Die kachel heeft hier de uitwerking van drie zonnen.... zonder van de vochtige zon te spreken, die deze flesch bevat..."

Lerfosbourg keek hem aan zonder te antwoorden. De ontvanger merkte deze stilzwijgende onbeweeglijkheid op en hield op.

„Er is toch den commandant niets ernstigs overkomen?" vroeg hij ongerust.

„Dat is hem wel," hernam deze.

„Hoe, wat dan?"

„Een diefstal!"

Kitzoff schrok.

„Een diefstal!" herhaalde hij, „van drie duizend huiden!"

De ontvanger verbleekte.

„Pardon," stamelde hij, „ik begrijp niet..."

Lerfosbourg stak zijn reuzenhand vooruit, greep den arm van Michel, en terwijl hij hem naar zich toe trok om hem des te beter in de oogen te kunnen zien, riep hij met donderende stem uit: — „Jij hebt mij drie duizend huiden ontstolen!"

„Ik?" stamelde de ontvanger bevende; „wie heeft u dat gezegd?.... wat doet u denken...."

„Deze rekening over hetgeen je aan Daniël, den koopman verkocht hebt."

Kitzoff wierp een snellen blik op het papier en kon zich niet weerhouden een beweging van verbazing te maken.

„Drie duizend huiden!" hernam Lerfosbourg, terwijl hij zijn vuist op de rekening liet neerdalen. „En ik, die mij er over verwonderde, dat zoo weinig geld binnenkwam van de belasting en van de bannelingen.... De schurk hield alles in zijn bezit! hij wilde mij bestelen, mij ruïneeren.... en mij er toe brengen voortaan water te drinken!"

Deze gedachte scheen bij den commandant een huivering op te wekken; hij vulde zijn glas en dronk het in één teug leeg. Kitzoff wilde het woord nemen om zich te verdedigen.

„Ik wil niets hooren!" onderbrak Lerfosbourg hem, terwijl hij weer met de vuist op tafel sloeg; „jij hebt mij drie duizend huiden ontstolen...., ik zal je laten ophangen! Je zult rekenschap afleggen van al de diefstallen, die je ten nadeele van de boeren en de bannelingen begaan hebt!"

„Maar, commandant, gij hadt mij toegestaan...."

„Op voorwaarde van gelijke deeling."

„Ik weet...."

„En je hebt mij bedrogen."

„Dat is te zeggen...."

„Bedrogen, zeg ik je, drie duizend huiden.... schurk!.... Geen genade dus...., ik moet mijn ondergeschikten wreken; hun belangen zijn de mijne.... Je zult dus hangen, zeg ik je, zonder uitstel,..... ik heb den rechter reeds laten waarschuwen. — Sorman! — Aanstonds zal hij hier zijn"

Kitzoff begon te beven. Hij wist, dat hij alles van dien man te vreezen had, die zijn vijand geworden was en die bij een dergelijke aanklacht hem niet zou sparen. Het deelnemen van den gouverneur aan zijn knevelarijen zou hem niet vrijspreken; het was overigens moeilijk te bewijzen, daar die knevelarijen onmiddellijk door hem gepleegd waren en de stilzwijgende toegevendheid van Lerfosbourg voor onwetendheid kon doorgaan. Michel begreep het gevaar van dien toestand ten volle en van hoeveel belang het voor hem was de op handen zijnde vervolging te voorkomen. Daar hij er niet over behoefde te denken, dat hij Lerfosbourg, dien de toorn en de dronkenschap ongeschikt maakten om naar rede te luisteren, van zijn voornemen kon afbrengen of verteederen, nam hij dadelijk een kloek besluit en besloot hem vrees aan te jagen. Terwijl hij met onbeschaamde vermetelheid zijn hoofd oprichtte, liet hij zijn gewonen grijnslach hooren en riep uit:

„'t Is goed, commandant Lerfosbourg, gij zult mij laten veroordeelen, maar dezelfde slag zal ons beiden treffen, want zonder mij zult gij het bestuur van Beresof nooit kunnen waarnemen."

„Hoe zoo? wat vertel je?" riep de gouverneur uit.

„Ik zeg," hernam Kitzoff met overtuiging, „dat ik de eenige ben, die weet, wat er om u heen gebeurt."

„Jij?"

„Wie heeft de plannen van deserteering van uw Kozakken ontdekt?"

„Omdat een toeval je op de hoogte had gebracht...."

„Wie heeft u gewaarschuwd voor de komst van dien inspecteur, dien de keizerin gezonden had?

„Weder een toevallige omstandigheid."

„Het zij zoo, maar andere gevaren dreigen, commandant Lerfosbourg, en wij zullen zien, of het toeval u even gelukkig zal dienen om ze te voorkomen".

De Duitscher richtte zijn verbaasde blikken naar Kitzoff. Achterdochtig geworden door het instinctmatige bewustzijn van zijn onbekwaamheid, deed de zekerheid, waarmee de ontvanger sprak, hem ontstellen.

„Andere gevaren," hernam hij.... „praatjes, leugens!"

„Goed," zei Michel, „de toekomst zal bewijzen wie er gelijk heeft; het zal zoo lang niet meer duren."

Lerfosbourg bleef Michel aankijken en bewoog zich eenigszins onrustig in zijn gemakkelijken stoel.

„Och wat," mompelde hij.... „er kan mij niets overkomen."

„Wie weet? De bannelingen bijvoorbeeld kunnen een opstand organiseeren."

„Wat, de bannelingen?" riep de gouverneur uit, terwijl hij zich oprichtte.

„Och, het is maar een veronderstelling."

„Heb je werkelijk iets gemerkt...."

„Wat komt dat er op aan, commandant? Het *toeval* zal u wel bijtijds waarschuwen."

„Ik gelast je duidelijker te spreken...."

„Welnu, commandant, het grootste gevaar dreigt misschien niet eens van den kant der bannelingen.... het kan ook uit St.-Petersburg komen."

„Hoe?"

„Is graaf Passig uw beschermer niet?"

„Wat zou dat?"

„Ik veronderstel, dat hij door uw schuld zich aan ongenade blootstelt."

„Hij?"

„Dat de bloedverwant dien hij hier naar toe gezonden heeft en op wien hij u verzocht heeft, goed het oog te houden er bijvoorbeeld in slagen zal de keizerin een verzoekschrift te doen toekomen."

„Dat is onmogelijk," riep Lerfosbourg uit, terwijl hij verschrikt opstond.

„Het is reeds geschied!" zei Kitzoff met vaste stem.

„Wat!" een verzoekschrift naar de keizerin?"....

„Het is onderweg; maar het is in uw macht te beletten, dat het te bestemder plaatse aankomt."

„En wat moet ik daarvoor doen?" riep de commandant uit; „zeg het mij; red mij! Michel!"

„Gij vergeet, dat ik een beschuldigde ben, die zijn vonnis wacht."

Lerfosbourg sidderde.

„Welnu," zei hij, „wij zullen dat zien te schikken.... je geeft me de drie duizend huiden terug, en ik zal het zwijgen bewaren."

„Belooft u me dat?"

„Hier hebt ge de rekening, die als bewijs tegen je zou kunnen dienen."

Hij gaf hem het papier.

„Maar, in 's hemels naam! dat verzoekschrift?"

„De slede met brieven is immers nog maar een uur geleden vertrokken?"

„Ja."

„Laat ze inhalen; de smeekbrief van Nicolas Rozof is er bij."

Toen de ontvanger het aan de keizerin gerichte verzoekschrift ten gunste van Nicolas Rozof van Godureau ontvangen had, had hij geen plan het aan den commandant Lerfosbourg te overhandigen en het onmiddellijk bij de stukken gevoegd, die voor het hof bestemd waren.

(Wordt vervolgd).

ELSE DANKMEIJER,

de in ons land zoo bekende en gevierde danseres, poseert voor een onzer fotografen in de hall van het „Palais d'été" te Zandvoort, waar zij met haar corps du ballet optreedt, o.a. in het „Faustballet".